

hvad der overhovedet foregik omkring ham. Hvis den ærede Ordfører var i Besiddelse af lidt mere Beskedenhed, kunde han forudsætte dette, men jeg tror nu ikke, det ærede Medlem er i Besiddelse af saa megen Beskedenhed. Det ærede Medlem vil dog maaske kunne forstaa, naar jeg fortæller ham det, at naar jeg med Hensyn til Brugsforeningerne i Fjor stillede mig anderledes end i Aar, var det af politiske Grunde, nemlig for at hindre Lovforslagets Gennemførelse. Det ærede Medlem ved, at dette Lovforslag tiltaler mig ikke. Jeg kan straks sige, at hvis det bliver vedtaget saaledes, som Flertallet foreslaar det affattet, kan jeg heller ikke i Aar stemme for det. Det kan maaske bidrage til at klare det ærede Medlems Begreber en Smule. At jeg i Aar har medvirket til at gøre Lovforslaget saa godt som muligt, vil den ærede Ordfører maaske ogsaa kunne forstaa. Han udtalte, at han vilde oprigtigt ønske, at Spørgsmaalet kunde blive ført over i en mere nøgtern Stilling. Jeg vil anvende disse Ordførers Ord paa ham selv og oprigtigt ønske, at ogsaa han maa blive dragen ned til en mere nøgtern Stilling; saa at han, naar han optræder som Ordfører for Flertallet, passer den Gerning, der er ham given, og lader Mindretallet motivere sine Forslag, inden han befatter sig med dem. Vi skulle ikke stemme efter forudfattede Meninger, sagde den ærede Ordfører; jeg vil gerne vide, efter hvilke Meninger vi da skulle stemme. Det vilde være nyt for mig at komme her uden at have en forudfattet Mening. Det ærede Medlem har maaske en anden Opfattelse. Det skulde interessere mig meget at faa at vide, hvilke Meninger han følger.

Efter disse Bemærkninger, som jeg beder om Undskyldning for at have maattet gøre overfor det stærke personlige Angreb, som mod Tingets Sædvane er rettet mod Mindretallet, skal jeg gaa over til at knytte nogle Bemærkninger til enkelte af de stillede Ændringsforslag, navnlig tre af dem, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 3, 5 og 13. Nr. 3 skal jeg ikke opholde mig meget ved, min Stilling her er ganske klar. I Fjor stemte jeg, som jeg gjorde, af politiske Grunde for at give Lovforslaget Gift, det indrømmer jeg; det lykkedes, og i den Henseende har jeg intet at fortryde. Kunde jeg i Aar finde et lignende Giftstof — til Lovforslaget, ikke til den ærede Ordfører —, skulde jeg med Fornøjelse indpøde det det. Min Stilling er given. Jeg skal som en kort

Begrundelse for den sige, at saa længe Læbæltet eksisterer, vil jeg være med til at beskytte Brugsforeningerne. I øvrigt skal jeg henvise til den Begrundelse, vi have givet i Betænkningen, hvor vi udtale: „Mindretallet mener derfor, at Bogføringspligten først bør indtræde for Andelsforeninger, naar Foreningen uddeler Varer til andre end Medlemmer, altsaa hvor Pligten til at løse Næringsbevis indtræder.“ Men, som sagt, om dette Spørgsmaal kunne vi forhandle. Saa snart den ærede Ordfører sørger for at fremkomme med et Lovforslag, hvorved Læbæltet ophæves, skal jeg for mit Vedkommende være meget villig til at være ham følgagtig langt ind paa det Omraade, hvor han med Hensyn til dette Punkt befinder sig.

Det er væsentlig Ændringsforslagene under Nr. 5 og 13, jeg ønsker at udtale mig om. Om det før nævnte Ændringsforslag ved jeg, at andre af mine Meningsfæller ville tage Ordet. Ændringsforslaget under Nr. 5 gaar ud paa at fritage Haandværkere, der som Regel ikke beskæftige mere end 2 Medhjælpere, for Bogføringspligten. Den ærede Ordfører kunde naturligvis ikke forstaa, at vi ikke have taget Beværtere med. Han talte her til Dels mod bedre Vidende, thi han vidste, at jeg Gang paa Gang havde stillet Ændringsforslag i Udvalget herom, men til syvende og sidst, da jeg stod ganske ene, lod dem falde, og vi samlede os om det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 5. Hans Forundring var derfor ganske forloren, og han kunde godt have beholdt den hos sig selv og skaaet det høje Ting for den. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg kunde have ønsket at gaa videre, ikke alene at tage Beværtere med, men ogsaa gaa højere med Hensyn til Antallet af Medhjælpere, som de paagældende maa have. Den ærede Ordfører faar maaske dog lidt vanskeligt ved at klare for det høje Ting, hvorfor netop 45 Aars Alderen skal være Skellet for Fritagelse for Bogføringspligten. Det kan dog være, at der mellem de 45-aarige er adskillige, som ville kunne klare en saadan Bogføring, medens omvendt adskillige under denne Alder ville have vanskeligt derved. Men hvad det drejer sig om her, er, om man skal paatvinge disse Smaafolk, hvis Evne til at stifte Gæld og hele Omsætning ere saa ringe, at det for de allerflestes Vedkommende ude paa Landet drejer sig om langt under 1,000 Kr., en saadan Udgift og et Polititilsyn. Hvis de i givet Tilfælde ikke opfylde Lovens § 2 og føre et saa-